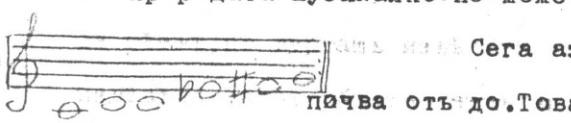

~~Създаването на зеленчукът е изучаване на биологичните явления в природата~~

Бог. напира да е противопъчка за създаването на зеленчуци. Тя върши, има гла при РЕ, това е
изучаването на човека, очакванията пръв РЕ показва неравноста индивидуалност
Това е чиста свободна идентичност започва ръцо, дава им куриера, съдържа това
съдържание във вид на **Добрата молитва**, си, и издаватъмъ да и бъде чиста идентичност
и избрана в гимназията, но ти били на сърдцето и да си вижда художникъ
за днесъ имахме тема: всички самъ да се нарисува /.
Всички видите не сте **художни рисували**. Сега тъзи ще ги задържимъ, нали когато
ще си вижда, икона да очемелът човекъ да стане миньон на този образ, по-
човекъ иска да си покаже характера, той пише; сега това /рисунките/ са разни
от иконите, как гори до смърт, и сълзите си сините църкви със значава единъ духъ
писма, ще ги **други** оставимъ, тъй да тупа сърдцето: какво ли има вътре? Може
бъде и тревога, тогава като поглядне икона Господъ, може да се високо, и тогава икона
да е радостно, а икона пътъ може човекъ и да плаче от него, не знаешъ какво е.
Сега вие се интересувате, но не от научно гледище, а само така. Това е **наука**.
/рисунките/. То е развитие. Азъ една вечеръ се занимавамъ, свиря едно упражнение
научно, правя си свои изследвания. Гледамъ една сестра иде много сериозна, има и
нъщо. Азъ като я видяхъ, ще развали нъщо отъ музиката, казвамъ, заповѣдай, съда
ти, и почнахъ да свиря, но тя се наведе надолу, и почна да се смие; музиката поч-
на да действува вече. Казвамъ И: заповеси смишъ? Азъ си правя свое то, тълкуване
на музиката. Та казвамъ, има една научна страна и въ рисуванието и въ музиката
Музиката е една наука; не само да пътеш, цълата природа е построена върху тия
тонове. Азъ като се занимавахъ съ изучаване психологията на българина, въ него-
вия ритмусъ, той има една основна пъсень; но азъ се чуда на български умъ. Аще
ви позанимая съ една областъ ненакто сегашната музика, не отъ същото гледище.
Сегашната музика е много сложна. Всичца сте учили нъщотъ музиката; нъкои съ-
учили, нъкои пъкъ сега ще има да учатъ. Азъ ще взема музиката тъй както е. Се-
гашната музика се занимава съ хармонията вътре въ **художни** природата, но има нъ-
ща които не и достигатъ, и вследствие на това тя не може да изрази всички е-
сения прояви, които са скрити, основа, което е скрито въ душата, и което е скрито въ
природата.

Сега азъ ще взема цълитъ ноти. Да кажемъ, пъснената заточва отъ до. Това е построението на тази българска пъсень. Това е основата. Това, която седи у българина, той го е изразилъ. Но този българинътъ е турилъ едно противорѣчие, той започва съ до, това е ЧЕРВЕНИЯТЪ ЦВѢТЬ, ТОНЪТЪ НА ОВѢТА Е ТОВА. Вие можете да прѣведете тази гама, къмъ коя гама спада. Това е минорна гама. Сега тукъ има несъответствие МИ БЕМОЛЬ И ФА ДИЕЗЪ. Ми бемоль е импулсътъ на твоята мисъль, да прѣодолѣешъ нѣщо, нѣкакво препятствие. Или това е неестествения ходъ на човѣшкото развитие. И българинътъ е удоенъ, и турилъ ми бемоль, едно спиране на българската интелигентностъ и слѣдъ това, то^и усъща едно нарушение на равновѣсиято, което е бил описано не може опровергаване, ако не може да се откаже отъ тази пъсненостъ. И той турга фа диезъ,

А фа това е зелениятъ цвѣтъ, това е храненето на физическото поле; слѣдователно
той намира двѣ противорѣчия и слѣдъ това той се връща, има два пъти РЕ, това е
индивидуалността на човѣка, оранжевия цвѣтъ. РЕ показва неговата индивидуалност.
Това е една свободна пѣсень. Той започва съ ДО, дава си куражъ, и слѣдъ това връ-
срѣща едно прѣпятствие въ живота си, и казва: нѣма да я бѫде тази работа! Започ-
ва минорната гама, и запѣва тѣжно, но го боли уна сърдцето и търси единъ изходен-
пътъ, и казва: материалното въ живота трѣбва да се изучава, защото пипката ми
не стига, поне пари да спечеля, и човѣкъ да стана. Минава една тѣжна струна, пос-
лѣ минава на горѣ до СОЛ, а СОЛ е ясно синиятъ цвѣтъ. СОЛ означава единъ духо-
венъ стремежъ. Той като погледне къмъ Господа, кахе: Господъ високо, а така нѣ-
ма да я бѫде, и си свири тѣжно. И тази пѣсень е много тѣжна пѣсень, неразбрана
пѣсень. И азъ съмъ видялъ мнозина като се свири тази пѣсень, тѣ плачатъ; а отъ
като питашъ българинътъ: защо плачешъ? и той не знае защо. Той плаче отъ нераз-
биране.

Изпъйте сега тази пъсень. ДО, РЕ, РЕ, МИ бемолъ, ФА диезъ, СОЛ. Ти си създаваш изкуствено една тъга; въ природата няма такава скърбь, тази е гама, създадена отъ хората, турени тия знаци и слѣдъ вѣкове, гледамъ сагашнитъ музиканти, азъ ги разглеждамъ отъ това гледище, нѣкои гениялни произведения не вървятъ по едстественъ редъ. Нѣкаждъ много добрѣ върватъ по единъ много естественъ путь въ съгласие съ природата; а нѣкои отъ музикалнитъ произведения вървятъ както тази музика по единъ изкуственъ путь, съ изкуствени тонове. ~~Х~~ Казвамъ: всѣки единъ човѣкъ въ това гледище е единъ творецъ. Небето, Богъ го е оставилъ да биде творецъ на своя животъ. Ти трѣбва да мислишъ правилно. ~~Х~~ Ти казвашъ: азъ не съмъ музикантъ. Ти можешъ да не бадешъ музикантъ, но ти трѣбва да дадешъ правилътъ ходъ на живота си. Не трѣбва да тургашъ спѣнки на живота си. Не трѣбва да тургашъ спѣнки на своята мисъль тамъ дѣто не трѣбва. ~~Х~~ По-добре е да отпунешъ по малко вода, отколкото да градишъ бентове, и да спирашъ голѣмата вода, която си пусналъ. Това е разумното. ~~Х~~ Единъ музикантъ изразява народната пъсень та. Азъ изваждамъ отъ цвѣтоветъ на тия музикални тонове, какъ е мислилъ бѣлгариинъ, какви сѫ били условията, какъ е разрѣшавалъ противорѣчията и ~~хахъ~~ защо е добилъ това противорѣчие, понеже той отъ една страна излиза отъ своя умъ, на друго място излиза отъ своето користолюбие, и на трето място иска да излѣзне като единъ пехливанинъ. Пъсеньна както започва отъ ДО, изведнажъ два пати повтаря РЕ-то, слѣдъ това МИ бемолъ, слѣдъ това качва се на ФА диезъ и СОЛ, и пакъ се връща назадъ, и пакъ повтаря сѫщото, пакъ започва отъ ДО.

~~С~~ега въпросъ не е за критика. Критика трѣбва да съществува вътре въ нашия животъ. Имашъ едно тѣжно чувство, ще видишъ това чувство съществува ли. Ти казвашъ: тѣженъ съмъ. Защо? Имашъ една бѣлгарска пъсень. ~~Нѣкои отъ васъ,~~ които сѫ музиканти, да какатъ къмъ коя гама спада МИ бемолъ и ФА диезъ? /къмъ СОЛ миноръ/. Та казвамъ, музиката е външната страна. ~~Х~~ Азъ ви давамъ една основна идея за музиката, тѣй както сега се развива, то е цѣло едно изкуство. Но казвамъ музиката е външната страна на живота, за да се тонира човѣкъ. То е наука и изкуство, за да можешъ да повлияешъ на себе си когато градишъ своя характеръ.

~~Х~~ Подъ думата характеръ, ти градишъ основа, което се прѣживява, основа, което се мисли и основа, което се постъпва. ~~Това сѫ материалътъ, съ които се гради човѣшкия характеръ, човѣшката душа, или човѣшкото тѣло се строи.~~ Слѣдователно, ако вие нѣмате едно правилно разбиране за онзи ходъ, който природата сега върши, тогава ще се създаде нѣщо хилаво, и така редъ хилави тѣла се създаватъ. ~~Музикалното чувство се прѣдава.~~ Музиката не е чувство, но е способность, понеже спада къмъ способностите, отъ прѣдъ на челото се намиратъ знаците на музиката, но тя си има свои знакове и признания на задната частъ на главата.

Сега за да биде единъ човѣкъ музикаленъ той трѣбва да разбира връмбето

да оцънява връмето, и е ъко нѣщо да тури на връмето. Музикалниятъ човѣкъ трѣба да тури всѣка нота на мѣстото си. Цѣли ноти, ако тури, той разполага съ връме; нѣкадѣ ще тури половинъ ноти, връмето му е по-малко, четверть - още по-малко връме, 1 $\frac{1}{16}$, 1 $\frac{1}{32}$, колкото по-малко връме има въ пѣнието, толкова по-съкратяване вълни, които трѣба да се яватъ въ живота. Вземете запримѣръ въ езика, вие започвате съ звукъ, слогъ, дума и словото; четири нѣща, които сѫ основа въ говора. Отъ послѣ има други знаци, но първо звукътъ е неразбранъ. Ти казвашъ О о о, И И И или А А А; дойде слогътъ, имашъ една гладна и една съгласна; слѣдъ това 2 слога, три срода образуватъ думи, имашъ нѣколко понятия, които разбирашъ, хлѣбъ или солъ, пиперъ, / и слѣдъ това дойде словото. Много вече развити думи. Разумно е словото. Съчетаването на тия звукове, слогове, думи и словото образуватъ цѣла та рѣчъ. Има и редъ други спомагателни срѣдства, съ които рѣчта се съчетава. Та поетѣ и писателитѣ, които пишатъ употребляватъ тѣзи срѣдства. Въ бѣлгарския езикъ има една дума, съ която азъ не мога да се справя, азъ нѣма да ви я кажа, толкова години търся съ нѣщо да я замѣстя, но не мога да срѣщна. Тази дума остава, не ми е приятна, като я срѣщна ~~ххх~~, но търся въ речника да я замѣстя; търсилъ съмъ я въ английски, и тамъ не мога да я намѣря, не ми е приятна, като я срѣщна, казвамъ, нѣма ли нѣщо да се тури. Може би, че има нѣкадѣ нѣкоя дума. Трѣптената на тази дума е добро, но не отговаря, прави едно нарушение, тамъ като дойде съвсѣмъ се обѣрнатъ нѣщата съ главата на долу; заради менъ онзи, който чете, нѣкои търсятъ погрѣшки, но въ една дума цуца тамъ, и казвамъ, куца на бѣлгарите, тукъ я тургамъ, тамъ я тургамъ, кадѣто и да я туришъ все куца нѣщо. Въ самия езикъ, въ строежа му, и казвамъ трѣба съвсѣмъ да се измѣни езика съвършено да се измѣни строежа му, и цѣлиятъ ходъ на бѣлгарската мисълъ трѣба да се измѣни, и тогава може да се промѣни езика. Запримѣръ, този, който е построилъ тази минор на пѣсенъ е билъ гениялъ музикантинъ, единъ гений е билъ. Казвамъ, единъ гений създава една пѣсенъ, но той не е разбралъ, защо е намѣрилъ, че трѣба да тури бемолъ, малко да вземе. Той е искалъ да направи тѣжна пѣсенъта, но той не е разбралъ, не знае, че този бемолъ много пакости. Казва, тамъ човѣкъ трѣба да баде малко тѣженъ. Или казва нѣкой: трѣба да му се скарашъ малко на човѣка, безъ караница не може, трѣба да му кажешъ сериозно. Това сѫ неестествени работи. Шомъ трѣба да му кажешъ малко по-внушително, рѣчта е вече неестествена, не е по законътъ на любовъта, това е законъ на ограничение. Азъ сега не искалъ да се ~~скажи~~ спирямъ върху това. Та казвамъ сега, нѣкой патъ въсъ ви е срамъ да пѣете, казвате: азъ не мога да пѣя. А при това вие сте отлични пѣвци. Нѣкой не пѣе отъ съображеніе, да не би неговата индивидуалностъ да падне реномето му. Такава пѣсенъ пѣе ли се? Запримѣръ, ако ти влѣзвашъ между религиозни хора, и вземешъ да пѣешъ една народна бѣлгарска пѣсенъ, ще кажатъ: ~~тя не е набожна!~~

или влъзнешъ между свѣтски хора, и запѣшъ една духовна пѣсень, веднага ще кажа това диване. Питамъ, защо въ едно духовно събрание да не можешъ да изпѣешъ една българска народна пѣсень? И защо въ едно свѣтско събрание, ти да не можешъ да изпѣешъ една религиозна пѣсень? Че тия пѣсни и духовните и свѣтските не излѣзнатъ ли отъ българската душа, не минаха ли прѣзъ българското сърдце? Тогава дѣлъ е лошото? Свѣтските хора по нѣкой путь усъщатъ при една такава музика както тази, азъ съмъ гледалъ българи като се събератъ, и кажатъ: я запѣй нѣкоя стара пѣсень. Всички седатъ тогава ала-турка, а младите прави пѣятъ стари пѣсни, и старите погледнешъ плакатъ, пъкъ на младите сърдцето имъ се свие, казватъ, я сега нѣщо по-весело, по-хубаво, и погледнешъ, младите започнатъ хоръ. Сега тъжното е религиозна пѣсень. Българинъ започва съ тъжното, това е религиозното, и дойде игривата, веселата пѣсень, тя е свѣтската пѣсень. Значи съ турини. Ти ако пѣешъ ми бемолъ много пати го повтаряшъ, тебе ще те хване цѣла хипохондрия. И ти съвсѣмъ ще се обезсърдиши. Ти веднажъ два пати да туришъ малко пиперъ да но да тургашъ все пиперъ, да се повтаря, има лошо влияние вече. Този законъ е забѣлѣзанъ, когато една мисълъ се повтори има сѫщия цвѣтъ както ми бемолъ, и ако я повтаряшъ, повтаряшъ, щидойдешъ да една дума, която ти като я изговаряшъ дойде жълтия цвѣтъ и туришъ бемолъ на този цвѣтъ, то е българската пѣсень, и дойдешъ до една дума, която има зеленъ цвѣтъ, -фа и тогава туришъ диезъ, въ тебѣ има користолюбие. Щомъ дойдешъ до зеления цвѣтъ, ти трѣбва да гледашъ да придобиешъ по възможностъ най-чистия зеленъ цвѣтъ, който сѫществува въ природата. Или като дойдешъ до жълтия цвѣтъ, трѣбва да гледашъ да имашъ най-естествения цвѣтъ, щомъ дойде до онзи цвѣтъ, задъ който сѫществува една разумна идея, защото задъ всѣки единъ правиленъ цвѣтъ, когато се проявява въ своята норма, ти ще чувствувашъ една вѣтръшна малка радостъ, една свѣтлинка ще блѣсне. А щомъ сгътишъ цвѣта, щомъ не разбирашъ смисъла на нѣкоя дума, и тогава се заблуждавашъ, и ще вземешъ едно противоположно направление въ живота, казвашъ: не си струва да живѣе човѣкъ! До бемолъ, казватъ, човѣкъ трѣбва да стане добъръ. Ре диезъ. Хубаво, ако ги наредишъ все ре диезъ, навсѣка дѣто има ре, все повишавашъ, повишавашъ, какво ще стане? Ще се развишъ въ тебѣ личните чувства, и ти ще влъзнешъ въ стълкновение съ всички хора, ти ще почнешъ да се прѣкръстосвашъ съ пората, съ тѣхния свѣтъ, съ тѣхния путь и могатъ да станатъ музикални стълкновения. Всѣки иска да живѣе. И ако ти почнешъ да тургашъ на до-то навсѣка дѣло бемоли, самоубийството ще дойде, нищо повече! Та въ музиката въ всичките религиозни пѣсни, когато азъ съмъ работилъ върху всичките модели тукъ въ пънието, това са почти всички най-чистите тонове, които дѣйствуващъ да освобождаватъ човѣка отъ всички наследствени черти на прѣплитания на вълните, които могатъ да дадатъ ходъ на хубавото, можеше и друго яче. Гледамъ нѣкой путь ме коригиратъ, казватъ: може и друго яче.

а зъвънци са много чисти. Стимулите при заспиването са също от свидетелствателен характер. Но въпреки това всички не са способни да спят. Понеже всичко, но въ дадения случай нѣщата не могат да бѣдатъ бемолъ и диезъ, може всичко, но въ дадения случай нѣщата не могатъ да бѣдатъ бемолъ и диезъ. До-то ще биде безъ никакъвъ знакъ. Само ако животът е сръщенъ нѣкакъ нѣкоя мъжчностия, несполучка, ти можешъ да повишишъ ДО. Въ такъвъ случай ти трѣбва да повишишъ съответните тонове, въ даденъ случай ти можешъ да повишишъ жълтия цвѣтъ; въ дадения случай на МИ бемолъ, ти ще уши туришъ диезъ, или поне ще маневрешъ знака бемолъ, не му е мястото тамъ. То е психологията да отмахнешъ една тънка мисълъ, която е дошла въ мозъка. Послѣ смѣшъ е българинъ, понеже и вие сте българи, не е смѣшно, но азъ вземамъ въ тази хубава смисълъ.

Сега първата пъсень нъкога азъ мога да ви я изсвири, а втората нъма да ви
я свири, тя е пъкъ една мажорна пъсень, и тя започва отъ ДО, но и тя е тъжна пъс-
сень. Тази е пъсень за стари хора, онзи, който е спитълъ живота. Тъ казватъ: нѣ-
ма смисъль, опитахъ, а онази втората пъсень, тъжна е тя, но е за млади. Той се
влюбиль въ нѣкоя мома, че тя го играе малко. Той казва: мари донке, запали ми
сърдцето, защо ходишъ тъй, че ме осакатишъ, не прави тъй съ мене, - той пѣ тъжно.
Ти си играешъ съ мене, но може да стане нѣкой хатъръ; и тя е минорна пъсень.
Такава е. Но тази втората пъсень азъ много редко съмъ я свидилъ, само нѣколко
пъти. Но тази /първата, показва написанитѣ ноти на дъската/. често я свири. Нѣкой
пътъ като дойда и искамъ да зная какво нѣщо е българинътъ, засвири му тази пѣ-
сень. Следвато, азъ съмъ чистъ гърекъ и не зная какъ звучи тази пъсень; тя е вече въ неговия ритмусъ. И при нея всички стари българи прѣнасятъ се
въ тия врѣмена велики! Казва той: какви врѣмена сѫ били тъ. Да, велики съ единъ
на едно място, бемолъ и единъ диезъ на друго място. Велика пъсень, велики врѣмена съ два неес-
тествени знака. Но това не е най-доброто. Сега това е единъ музикаленъ методъ
за изяснение. Защото, ако се взематъ нотите безъ цвѣтоветъ и безъ тия цнаци, нѣ
ма да иматъ никакъвъ смисъль. Пъкъ защо на МИ да нѣма бемолъ, и защо на ФА-то
да не туремъ диезъ? Ние нарушаваме единъ естественъ ходъ на нѣщата. Тази пѣ-
сень, първата /ми бимолъ и фа диезъ/ изразява една несрѣта; но тази несрѣта про-
изтича отъ факта, че българинътъ първо не е разбиралъ въ какво седи живота.

Та казвамъ/ сега и като ви гледамъ нѣкои отъ васъ и вие имате много
знаци, на М -то. Много б єомли имате. Та казвамъ оставете малко знаци, оста-
вете бемолитѣ; посль и на Фа имате много диези. Казвамъ: трѣбва ви чисто аг-
фа, и М и чисто Ми. Чисти мисли, чисти мисли, чисти мисли, нищо повече.
Вие казвате: Господъ ще оправи. Не като дойде твоя учителъ по музика какъ
ше оправи ногитѣ? Той веднага ще ~~п~~рѣмажне всичкитѣ тия знаци.

створени са много очите. Отворените очи знаме възприема повече отколкото тръбва. При отворените очи човекът възприема повече светлина, отколкото тръба. Тогава след тези отворени очи ще дойде бемолъ. Сега както е картината това е Фа диезъ, а след тези отворени очи ще дойде неприменно Ми бемолъ. Реакция ще дойде, това е Ми бемолъ. А природата обича равновесие. Сега правим една бележка много мека. Слухимъ съ много тънка критика. - Ми бемолъ и Фа диезъ. /У. показва втора рисунка/ Сега това кой е? Тази сестра може да я познаете /Цветанка Симеонова/. Това значи художникъ, да го познаете че е той. /Е. показва рисунките една след друга/. Всички се усмихватъ. Сега вие като се смеете, това е мажорна гама. Почти безъ знаци е. Но доста съществени черти са отбелзани на всяка една рисунка. Но нито единъ човекъ няма такава физиономия, каквато тръбва да има.

Сега вие тръбва да имате нѣкои правила, по които да се раждатъ. Вие сега имате много правила, съ които е работено, но има известни основни нова правила, които тръбва да реагиратъ. За примеръ, да допуснемъ че срѣщнете единъ човекъ който не ви е приятелъ, или въ неговия говоръ, и тогава единъ човекъ който не ви е приятелъ, или въ израза на лицето, или хилди гримаси има, които не може да си обясни отъ кидъ произтичатъ. Тези гримаси, това е едно послѣдствие, тръбва да се знаятъ причините. Защото ако човекъ говори, вие имате единъ резултатъ. Словото, думите, които произнасятъ са единъ резултатъ на неговата мисълъ. Или каквото движение направи човекъ, то е все резултатъ на нѣкоя далечна мисълъ. Може тази мисълъ да е сегашна, прѣди единъ денъ, прѣди единъ мѣсецъ, може да е прѣди една година, прѣди вѣкове но това е все наследена енергия, която сега се проявява. Нѣкой път вие имате нѣкакъ импульсъ да кажете нѣщо. Но да знаете въ даденъ случай да бѫдете прозорливъ, туй което ще кажете има ли нѣкой резултатъ или не. Очите са правила, когато ти резултатъ ни свързватъ правило съ висшето у човека. Когато ни свързватъ правило съ висшата природа и когато тия резултати ни свързватъ съ цѣлата природа; щомъ ни свързватъ съ тия три области, тогава въ дадения случай движението или мисълта, или изразъ са правила. Тогава, ако искате да кажете нѣщо, каквото и да кажете, все е на място. Това е сега по отношение на туй, което искате да кажете. Защото по отношение на природата тя е толкова мѣдра, че каквото и да кажете, каквото и да направите, тя все го турга на място. И вие въ Божествения свѣтъ съ вашата мисълъ не можете да образувате никаква дисхармония. Каквото и да се тури, добро или зло, тя не тури дисхармония. Всѣко нѣщо при ния си е на място. Но въ по-висшия свѣтъ, въ който живѣмъ словото думите, сричките, думите звуковете не са на място. Думите на хората се наслояватъ, а тѣ иматъ свойство да се

ва всъки ден търбва да се учатъ уроците. Казвамъ: тази е една отъ новите области. Тази е една отъ хубавите области, не само на теория. Сега азъ не искамъ да изнасямъ нѣкои знаци. Нѣкой казва: да ни се каже какво е писано. Лично е да знаеш известни патологически знаци и по-добре че не ги знаете. Човѣкъ търбва да е много съ утвърденъ характеръ, мисълта му търбва да бъде много чисти и постапките му чисти, за да може да му се кажатъ нѣкои патологически признания и знаци, които съществуватъ, иначе ще се създадатъ много неприятности и по тази причина провидение или Богъ е загладилъ всичките прѣстапления, да забравишъ всичко минало. Той е турилъ така у човѣка като дойде на земята, като че за пръвъ път е дошълъ. И ти казва Богъ: сега работи нѣкой казватъ: какви ми какъвъ съмъ билъ въ миналото. Азъ мога да му кажа, азъ билъ добъръ, пъкъ да му кажа че цѣлъ харамия е билъ. Той сега се мисли, че има нѣщо хубаво въ него. И действително, туй което сега е вложено вътре, то е хубаво. Не какво Богъ е работилъ въ миналото, но сега Богъ е вложенъ въ тедобъръ. Иждай При добри условия си роденъ. Майка ти е била добра, баща ти, братята, сестрите, всички са добъръ, но ти казвашъ: има нѣщо, което не харесватъ. Ти остави това, което не харесватъ. Използвай сега условията при които при които се намираме. Като ги използваме и като станемъ силни, тогава ще се съмънъ съ тѣзи знаци бемоль и диезъ. Нѣкой път човѣкъ като закъсва работите си, почва да туря тия знаци: бемоли и диези. Така той си туря единъ новъ път на отклонение. Сега, правилото, което остава въ васъ. Сутринъ като станете и се изправите предъ Бога, да идете при Него да се постърсите отъ всички мисли, които ви смущаватъ. Врѣменно да се отърсите, защото има мисли, отъ които не може да се отърсите, тѣ не са наши. Не сме само ние, които мислимъ, и мислички мислятъ. Богъ мисли и всички хора мислятъ. Та Божиятъ умъ и нашиятъ умъ като се съединятъ, тогава работите ще се оправятъ. И Богъ работи по законъ, но Той работи разумно по законъ, а ние не работимъ разумно. Тамъ е всичката работа. Сега Богъ като поправи своите работи, Той ги корегира, а нѣкой път Той корегира и нашите погрѣшки. А ако остане дълго време да ги корегира, тѣ са толкова много и на всички хора и изиска се дълго време, за да намърши Богъ време за тебе да ти помогне. Една милионна част отъ секундата време му търбва, за да ти помогне. Нѣкой път ти искашъ, искашъ да ти помогне, но търбва едно специфично време за тебе, за да може туй христо да искашъ, да поправи Той и твоята погрѣшка. Тя въ единъ моментъ ще се поправи, но докато дойде реченици, ти търбва да търпишъ. Послѣ обезсърчавашъ се, сърдишъ се, мърморишъ, веденъ. Тя е една кричаща философия. Ти каки: благодаря на Бога, защото има и шо-лошо отъ това. Благодаримъ, че Господъ е взелъ малко. Каквото и да ти се е случило, благодаримъ на Бога. Спреди се се на една точка, тамъ дѣтъ всичко може да се поправи. Защото ако не може да се поправи погрѣшката въ свѣта ти ще казвашъ: ти мислишъ ли? - мисля. Чувствувашъ ли? - чувствувашъ. Искашъ ли да живѣшъ? - искамъ. Тогава ще се поправи твоята работата. Че ти загубвашъ съзнанието като заспишъ и не може да се събудишъ. Тогава се съвърши работата. Но да и тогава ако има нѣкой да те обича, пакъ имашъ възможност да се поправишъ. Въ Бога има пакъ възможност да те върне назадъ. Та ще турите едно. Казвашъ търбва да изправите вашите погрѣшки, понеже това е едно ограничение за васъ, а по закона на любовта. Има единъ законъ, съ който можемъ да изправимъ нашите погрѣшки. Ти направи една погрѣшка, каки: радвамъ се че я направихъ и радвомъ се че мога да я изправя. Да допуснемъ отивате нѣкой път при нѣкой бѣд на вдовица. Събрала тя 100-ина 200 лева, вие влезнете въ каша, ходили сте да я утѣшавате, за Бога да и говорите, а изведнажъ задигнали сте парите и. Ти си кажешъ: тя може да работи. Сега азъ ви давамъ нѣщо, което много бѣлко се случиши да се молишъ, парите излѣзватъ предъ тебе, и ти отивашъ при нея вземашъ те обрахъ. Може това да не и го кажешъ. Тогава тя ще ти каже: братко, обраха който я обрахъ. Питамъ тогава: не си ли струва азъ да я обера? - струва си. Ако и казвашъ: така търбва да се гледа. И вие се радвайте когато погрѣшката, която е направена, може да я изправите. Че тогава да се доволни и вие. Да кажешъ мога да направя погрѣшка и мога да я изправя. И тогава не казвайте че сте направили една погрѣшка, пъкъ и на тази вдовица не казвайте че вие сте откраднали парите, защото тя ще каже: върна ми всичко, но защо да ме крадъ? Тя като

~~стане като менъ светия, тогава ще й каха: азъ те обрахъ. Азъ тръбва да я сбера, за да се отвори нейното сърце. Тази бъдната вдовица е скържава, тръбаше да я накарамъ да пострада, да я забератъ. 200-та лева тя ги дарха, казвâ: азъ отъ хурката си отдължахъ... Защо я обраха? - да пострада малко, и тогава като се отвори сърцето й, хамбара й стана по-голъмъ и тогава азъ мога да занеса два човала брашно. Това сега е само за обяснение. Сега нѣкои отъ васъ могатъ да кажатъ: ако е тъй, тогава да посбирахе малко.~~

Станете сега.

Отче нашъ.

• • • • • 7.12 ч.с.